

בעוה"ש"ת

קונטרס

אן אנגענעם לעבן

ווי עס ווערט ערקלערט ווי אזוי מען קען ווערן פריי פון אלע צרות, דמיונות, און ענגשאפטן, אין לעבן "אן אנגענעם לעבן".

פארנעלערנט דורך

פּבּוּד קדושת הרב הצדיק מוהר"א ש"י"ע

ר' ששי מצורע תשע"ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים פון אונזערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - נט יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפסע ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

אַן אַנגענעם לעבן

.א

אין די פּיוט פון פּרשׂת חודש (יזר למוסף שבת החודש)
זאגט מען: החודש אשר ישועות בו מקיפות - "חודש
ניסן" איז אַרומגענומען מיט ישועות. טייטשן די
חסיד'ישע ספרים, אז 'מקיפות' איז אויף אַ לשון פון
'בארגן', ווייל אין דעם חודש קען מען זיך אויסבאַרגן
ישועות פון באשעפער.

פאַרוואס עפּעס פונקט דער חודש? נאַר אין דעם
חודש האט אונז דער אייבערשטער אַרויס גענומען פון

אן אנגענעם לעבן

מִצְרִים, דאס הייסט, דער באשעפער האט אויסגעלייזט אונזער מלח און אונזער שכל פון איר פארמאכטקייט און איר ענגשאפט, אזוי ווי דער אר"י הקדוש זאגט (פרי עץ חיים חג המצות, פֿרק א): 'מִצְרִים' איז צוויי ווערטער 'מִצְרִים' - ים' - די מלח איז זייער ענג.

ווייל באַמַת קען א מלח פון א מענטש טראכטן און אַנקומען ביז 'אין סוף', אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן מו): וואס עס איז העכער אינעם קערפער פונעם מענטש אלץ העכער און ווייטער קען דאס דערגרייכן; צום ביישפיל: מיט די 'פיס' קען מען שטייסן א באל און דאס וועט פליען צען-צוואנציג פוס, לויט וויפיל כח מען האט אין די פוס; מיט די 'האנט' קען מען שוין ווארפן נאך העכער; מיט די 'מזיל', קען א מענטש שרייען און מען הערט אים גאר ווייט, בפרט ווען ער שטייט אויף א שפיץ בארג; מיט די 'אויערן' קען מען הערן דינערן פון די וואלקענעס, אדער ווי א קויל שייסט אפילו פון זייער ווייט; מיט די 'אויגן' קען מען זעהן די לבנה מיט די זון וואס איז מילי מיליאנען מיילן ווייט; די

אן אנגענעם לעבן

ה

'מח' פון א מענטש איז שוין העכער פון אלעס, און דאס קען שוין גיין אן א סוף און אן א ענדע, עס קען משיג זיין פּבליכול דעם אייבערשטן, און ארויף גיין אין אלע עולמות העכער און העכער.

דערפאר דארף מען אויפן מח די מערסטע אכטונג געבן אז דאס זאל זיין פריי, און טראכטן נאר גוטע זאכן, ווייל דאס איז דער עיקר פונעם מענטש, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כא): פון וואס דער מענטש טראכט, דארט איז דער גאנצער מענטש; וועגן דעם דארף א איד אין זיך שטענדיג אריינלייגן: "עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט, וואס אלעס איז פון אים, און ער פירט די וועלט אזוי ווי ער פארשטייט, כאטשיג עס איז דא זייער אסאך זאכן וואס מיר קענען נישט פארשטיין".

און ווען א מענטש קומט צו דעם, לעבט ער אין עולם החירות - זיין מח איז אים פריי, וויבאלד ער האט זיך אינגאנצן איבערגעגעבן צום באשעפער, און ער גלייבט,

אן אנגענעם לעבן

אז ווי אזוי דער באשעפער וויל אזוי דארף צו זיין, און ער טראכט נאר פון בורא-פל-עולמים, ממילא איז ער שטענדיג רואיג און צופרידן, און דעמאלט'ס איז זיין מח פריי, און דאס איז די העכסטע מדריגה צו וואס א מענטש דארף צוקומען אויף דער וועלט.

אבער אויב חלילה וחס א מענטש זינדיגט, מאכט ער זיך א פלעק אויף זיין נשמה, אזוי ווי דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה זאגט: מען קען זיך נישט פארשטעלן וואספארא פלעק איין שלעכטע געדאנק מאכט אויף די נשמה! און ווער רעדט נאך אויב טראכט ער נאך און נאך שלעכטע געדאנקען, פארפלעקט ער זיך אלץ מער די נשמה, דאס הייסט, עס ווערט פארדעקט פון אים די 'השגחה' - אז דער אייבערשטער איז שטענדיג דא מיט אים, ביז א מענטש פאלט אזוי שטארק אראפ, אז ער שפירט שוין גארנישט, און ער זעהט שוין גארנישט, און דאס לעבן איז אים ביטער און פינסטער, און זיין מח איז אים זייער ענג, וואס דאס איז דער גרעסטער 'גלות'.

אן אנגענעם לעבן

ז

ב.

אויפן פֿסוק (דברים ז, טו): וְהִסִּיר ה' הַיּוֹדֵה מִמֶּךָ כָּל חוֹלֵי -
דער אייבערשטער וועט אפֿטוהן פון דיר יעדע מחלה;
ואגן חז"ל (ירושלמי שבת פרק יד, הלכה ג), אז דאס גייט ארויף
אויף די 'רעיונות' און 'דמיונות' וואס א מענטש טראכט
און פאנטאזירט, וואס אין דעם ליגט אלע סארט מחלות
לא עלינו; ווייל די עיקר פון אלע מחלות וואס קלעבט זיך
צו צו א מענטש נעמט זיך פון די מחשבה, בפרט אלע
נערוון קראנקהייטן, צום ביישפיל: איינער האט מורא אז
מען וויל אים טשעפענען; א מענטש איז נערוועז; א
מענטש קוקט צען מאל איבער אויב די טיר איז טאקע
פארמאכט, אדער ער האלט און איין איבערצייילן זיין
געלט, אפֿשר האט מען אים בא'גנב'עט; אדער א מענטש
טראכט שטענדיג: איך בין גרעסער און קלוגער פון
יענעם, איך בין רייכער אדער ארעמער פון יענעם; די אלע
זאכן זענען 'דמיונות' וואס פייניגן געפערליך דעם
מענטש, און געווענליך ווארפן די מענטשן ארויף די
שולד אויף אנדערע, אז מען רודפֿט זיי און מען

אן אנגענעם לעבן

ט'שעפעט זיי, אָבער באַמט פּייניגן זיי זיך אליין נעבעך פון די דמיונות.

און דאס איז געווען גלות מצרים, אז די אידן האבן געמוזט אראפ גיין קיין מצרים און דארט ארבעטן ביטער שווער, און ווערן געפייניגט, און די איינציגסטע וואס זענען געווען פריי פון דעם איז געווען שבט לוי, וואס זיי האבן בכלל נישט אנגעהויבן צו ארבעטן, נאר זיי האבן זיך געהאלטן צוזאמען מיט משה רבנו, און געווען זייער געטריי צו אים, ממילא זענען זיי געווען פריי.

דער הייליגער רמב"ם זאגט (הלכות שמיטה ויובל פרק יג, הלכה יג): יעדער איד וואס נעמט זיך פאר, אז ער וויל דינען דעם באשעפער: לערנען 'תורה', עוסק זיין אין 'תפלה' - בעטן דעם באשעפער יעדע זאך, מקיים זיין די 'מצוות'. דעמאלט'ס ווערט ער אויך פון "שבט לוי", און ער איז אין 'עולם החירות' פריי פון ארבעטן.

אָבער די אנדערע וואס האבן נישט געהאט דעם שכל, זענען רחמנא לצלן געווען אין שעבוד מצרים און

אן אנגענעם לעבן

געדארפט שווער ארבעטן. און דאס געפונען מיר אין די תורה, אז די גאנצע 'תוכחה' און אלע צרות און קללות וואס עס קומען אויפן מענטש, איז נאר ווייל ער האט פארגעסן פונעם אייבערשטן, און אים נישט געדינט מיט א פרייליך הארץ, אזוי ווי דער פסוק זאגט (דברים כח, מז):
תחת אשר לא עבדת את הוי"ה אלקיך בשמחה ובטוב לבב.

מען זעהט נעבעך אז מענטשן מאכן מיט אזויפיל צרות און יסורים רחמנא לצלן, און יעדער האט זיך זיינע צרות, וואס אלעס קומט נאר פון 'קטנות הדעת' - מען פארגעסט נעבעך פון באשעפער, ביז עס איז דא מענטשן וואס האבן זיך אזוי אריין געלייגט אין 'טבע מקרה מזל', אז ער טראכט אז ער קען שוין נישט ארויסגיין פון זיינע צרות, ממילא איז ער שטענדיג טרויעריג און מרה שחורה דיג, וואס דאס איז דער גרעסטער 'גלות'.

אן אנגענעם לעבן

ג.

דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ז): דער עיקר 'גלות' איז נאר ווייל עס פֿעלט אַמונה! ווייל אז אַ איד האט אַמונה איז ער נישט אין גלות; אזוי ווי מען זאגט נאך פון צדיקים: די 'נשמה' פון אַ איד איז קיינמאל נישט געגאנגען אין גלות, נאר דער 'גוף'.

און דאס קען מען זיך איבערצייגן, ווייל מיר זענען שוין ליידער צוויי טויזענט יאר אין גלות זייט חורבן בית המקדש, וואס אידן האבן געבען מיטגעמאכט די ערגסטע פייניגונגען רחמנא לצלן: 'גירושים' - פארטריבן געווארן פון איין מדינה צום אנדערן; מיליאנען אידן - וואס מען וועט קיינמאל אפילו נישט וויסן וויפיל - האט מען אויסגע'הרג'עט, סיי דורך די קריסטן (עשיו) און אויך דורך די אראבער (ישמעאל). פונדעסטוועגן וואו אידן זענען נאר אנגעקומען, האבן זיי נאכאמאל אנגעהויבן צו בויען: מקוואות, תלמוד תורה, ישיבות, בתי כנסיות ובתי מדרשות. מען האט שטענדיג אנגעהויבן פון ניי צו היטן

'טְהֵרַת הַמִּשְׁפָּחָה', און אזוי אויף די אנדערע מצוות, זעהט מען פון דעם קלאר אז נאר דער 'גוף' איז געגאנגען אין גלות, אבער נישט די 'נשמה'.

דער מדרש דערצייילט (דברים כה ב, טז): א איד איז אמאל געפארן מיט א שיף פול מיט אלע סארטן גוים, און נאר ער איז געווען דארט איין איד, ווען עס האט זיך אויסגעלאזט די עסן, האט דער שיף געהאנקערט ביי א פארט, פלוצלינג קומען אלע גוים צו צו דעם איד, און בעטן אים: גיי קויף אונז ברויט צו עסן און וואסער צו טרינקן. פֿרעגט ער זיי: וואס שיקט איר מיר? איך געב אייך געלט, און קויפט איר פאר מיר אויף, איך בין דאך דא א פֿרעמדער פונקט ווי אייך. האבן אים די גוים אנגעשריגן: א איד איז קיינמאל נישט פֿרעמד! ווייל וואו ער גייט איז דער באשעפער מיט אים! און שטענדיג האט ער דעם זעלבן באשעפער וואס הערט אים אויס און העלפט אים ארויס, פירט דער מדרש אויס: דאס זאגט דער פסוק (דברים ה, ז): אֲשֶׁר לוֹ אֱלֹקִים קְרֹבִים אֵלָיו - וועלעכע פאלק איז נאך אזוי ווי דער אידישער פאלק,

אן אנגענעם לעבן

וואס יעדער איינער קען רעדן צום אייבערשטן, און דער באשעפער הערט אים אויס; ווייל ביי די גוים האט יעדער גוי אן אנדערע געטשקע, און אנדערע מנהגים, אבער להבדיל די אידן האבן אלע אידן איין איינציגער באשעפער.

חז"ל זאגן (ספרי וזאת הברכה, פיסקא שנג), אויפן פסוק וואס עס שטייט ביי שבט זבלון (דברים לג, יט): עמים הר יקראו שם יזבחו זבחי צדק; שבט זבלון האט געהאט זיין חלק אין ארץ ישראל לעבן די ים, ביי די פארט ווי אלע שיפן פלעגן אנקומען, פלעגן דארט אנקומען גוי'אישע סוחרים, האבן זיי געטראכט: אז מיר האבן זיך שוין זא געפלאגט צו קומען ביז אהער, לאמיר שוין גיין קיין ירושלים און זעהן דעם בית המקדש פון די אידן. האבן זיי געזעהן אז די אידן האבן נאר 'איין גאט' און 'איין עסן' וכו', וואס דאס האט גורם געווען אז זייער אסאך פון זיי האבן זיך מגייר געווען.

זעהט מען פון דעם אז ביי אידן האלט מען זיך צוזאמען, און אז איין איד פון יענע עק וועלט ווערט נעבעך געהרג'עט רחמנא לצלן, רודערט עס אויף גאנץ כלל ישראל, ווייל מיר האבן איין באשעפער, און איין תורה, און מיר זענען ערבים איינער פארן אנדערן (סוטה לז ע"ב), אבער ביי די גוים להבדיל אלף אלפי הבדלות, קען איינער געהרג'עט ווערן און עס אינטערסירט זיי גארנישט.

און דאס איז די שלימות פון א איד, אז ער זאל שפירן די שיינקייט און די מעלה פון א איד, און אז דער באשעפער איז שטענדיג מיט אים, וואס דאס הייסט 'עולם החירות', אבער ווילאנג מיר זענען געווען אין מצרים און דער מלך האט דאס נישט געשפירט איז געווען זייער ביטער.

ד.

וועגן דעם זעהען מיר אז וןקא פרעה האט געוועלט יגט אויף 'מצרים', וואס 'פרעה' איז די ווערטער

אן אנגענעם לעבן

'פה-רע' - א שולעכטע מויל (ספר הליקוטים להאריז"ל פּרשת שמות, על הפסוק ויגדל הילד), ווייל אז א מענטש איז רחמנא לצלן מפקיר דעם דיבור, און ער רעדט וואס ער דארף נישט, קומט ער דורכדעם צו אלע צרות, אזוי ווי שלמה המלך זאגט (משלי כא, כג): שומר פיו ולשונו שומר מצרת נפשו - ווער עס געט אכטונג אויף זיין מויל און צונג פארשפארט ער זיך אלע צרות.

דער הייליגער רבי טייטשט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לח), אויף דעם פסוק (תהלים קמח, ח): רוח סערה עושה דברו, ווער מאכט עס זאל זיין א 'רוח סערה' [שטורעם ווינט] און א צומישעניש אין דעם מח פון א מענטש? 'עושי דברו' - די אלע לשון הרע'ס וואס מען רעדט און מען טראגט איינער אויפן אנדערן, דאס איז גורם א געפערליכע איבערקערעניש און א שטורעם ווינט פארן מענטש. אבער אז א מענטש זיצט אויף זיין פלאץ, און לערנט 'יעדן טאג': חומש רש"י; פּרקים משניות; א דף גמרא איינמאל און נאכאמאל; טור - בית יוסף; שולחן ערוך. ביי אים איז נישטא קיין שום איבערקערענישן, ביי

די גמרא קומט גארנישט פאר, דארט איז נישט דא קיינער, נאר רבינא ורב אשי; אפיי ורבא; און אלעס איז רואיג און פרייליך.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נד): דורך 'לשון הרע' וואס מען רעדט אויף א צווייטן, קומט מען צו דמיונות און איינגרעדענישן, און עס שטארקט זיך דער 'פח המדמה', ביז די מח ווערט אינגאנצן פארטעמפט; וואס דעמאלט'ס איז מען נעבעך אין א ביטערן גלות', און מען טרעפט זיך נישט דאס פלאץ אין ערגעץ, אבער ווען א איד געוואוינט זיך צו און ער רעדט צום באשעפער, איז ער קיינמאל נישט פארלוירן, ווייל וואו ער זאל נאר נישט גיין האט ער דעם באשעפער מיט זיך¹, און ער איז ער נישט אליין.

---

¹ ווייל א איד האט שטענדיג מצות וואס ער איז מקיים, דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן סימן פה): ווען א מענטש זעהט פאר זיך א נסיעה זאל ער פארן, און נישט זיך עקשנען נישט צו פארן, ווייל וואו א איד גייט פאררעכט ער עפעס, דורךדעם וואס ער זאגט 'אשר יצר', אדער אז ער עסט און ער מאכט א 'ברכה'.

אן אנגענעם לעבן

ה.

און דאס איז געווען 'גלות מצרים', אז מען האט אינגאנצן פארגעסן פון באשעפער, און וואס מער מען האט פארגעסן פון באשעפער אלץ שווערער האט מען געדארפט ארבעטן, און אלץ גרעסערע צרות איז געקומען אויף זיי, אזוי ווי דער פסוק זאגט (שמות ב, כג): וַיְהִי בַיָּמִים הַרְבִּיּים הֵהֱם וְגו' וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל; און חז"ל זאגן (שמות

און ער 'פענטשט' נאכדעם, און דאס גלייכן. און דער אייבערשטער פירט שוין אז געדער איד זאל אַנקומען אין דעם פלאץ וואו ער דארף פאררעכטן עפעס, אזוי ווי דער בעל-שם-טוב הקדוש זכותו יגן עלינו טייטשט (בעל שם טוב על התורה פרשת יתרו, סימן כו), אויפן פסוק (תהלים קז, ה): רַעֲבִים גַם צְמֵאִים נִפְשָׁם בָּהֶם תִּתְעַטֵּף, אז עס איז דא מענטשן וואס האבן געזינדיגט און זיי ווערן מגולגל אין דומם צומת חי מדבר - שטיינער, געוויקסן, חיות, אדער אין מענטשן. און ווען א איד קומט אן אין דעם פלאץ וואו עס זענען דארט מגולגל די נפשות, און ער ווערט פלוזלינג זייער הונגעריג אדער דארשטעריג, און ער מאכט א ערליכע ברחה, ער האט אינזין אז דער באשעפער איז דא, און מאכט אלעס געלאסן, פאררעכט ער די נשמה און עס קען שוין ארויפגיין, כאטשיג מיר האבן נישט קיין השגה אין דעם און מיר פארשטייען דאס נישט, געשעהט עס סיי ווי. וועגן דעם דארף מען טאקע אכטונג געבן צו זיין ערליך וואו מען גייט נאר, און וויסן אז עס איז דא א באשעפער אויף דער וועלט.

אן אנגענעם לעבן

יז

רבה א, לד), אז פֿרעה איז געווארן קרעציג און ער האט גוזר געווען מען זאל אויס'שחט'ן אידישע קינדער זיך צו היילן מיט זייער בלוט. אזוי אויך שפעטער (שמות ה, ט), געפונען מיר אז פֿרעה האט פארשווערט די ארבעט אויף די אידן, און ארויפגעלייגט אויף זיי אז מען מוז ברענגען יעדן טאג אזויפיל און אזויפיל ציגל, און אז נישט האט מען אנוועק גענומען די קינדער, און זיי אריינגעלייגט רחמנא לצלן אין די וואנט (פרקי דרבי אליעזר פרק מח; ילקוט שמעוני שמות, סימן קעו). און אלעס איז נאר געווען פֿדי די אידן זאלן רעדן צום באשעפער, ווייל דער אייבערשטער האט ליב די קול פון א איד (שמות רבה כא, ה).

וועגן דעם געפונען מיר טאקע אז די 'גאולה' האט זיך אנגעהויבן ווען די אידן האבן אנגעפאנגען צו שרייען צום באשעפער, אזוי ווי עס שטייט (שמות ב, כג-כה): ויִזְעָקוּ וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל ה' אֱלֹקִים, וַיִּשְׁמַע אֱלֹקִים, וַיַּדַּע אֱלֹקִים; אפילו עס איז נאך געווען דער 'מדת הדין' וואס האט מקטרג געווען אויף זיי, אבער וויבאלד זיי האבן געשריגן צום באשעפער, האט דער אייבערשטער זיי

אן אנגענעם לעבן

געהאלפן, אין די זכות פון די דריי 'אבות' - אברהם יצחק
יעקב, וואס דאס ווייזט אויף די דריי תפלות, און עס האט
זיך אנגעהויבן די ישועה (שמות רבה א, לד-לו).

ו.

דער הייליגער רבי ברענגט (שיחות הר"ן, סימן רכט),
פונעם רמב"ם (הלכות תפלה פרק א), אז אמאל איז געווען
דער עיקר 'תפלה' אז א איד האט עפעס געדארפט האבן,
האט ער זיך אנוועק געשטעלט בעטן דעם באשעפער אויף
זיין שפראך, און מיט דעם האט ער מקיים געווען די
'מצות עשה' פון (דברים יא, יג): **וּלְעַבְדוֹ בְּכָל לְבַבְכֶם** -
זאלסט דינען דעם אייבערשטן מיטן גאנצן הארץ. וואס
חז"ל רש'ענען אז דאס גייט ארויף אויף 'תפלה' (תענית ב
ע"א); דאס הייסט, וויבאלד מען האט געהאט אזא
שטארקע 'אמונה' און מען האט געגלייבט אז נאר דער
באשעפער איז דא און ער הערט מיר צו, און אויסער אים
האב איך קיינעם נישט, ממילא האט מען געקענט רעדן
און בעטן דעם באשעפער יעדע וואך.

אן אנגענעם לעבן

אבער די 'אנשי פנסת הגדולה' [עזרא מיט זיין בית-
 דין] האבן געזעהן אז עס וועט זיין א בייטערע לאנגער
 גלות, און די אמונה וועט חלילה אפגעשוואכט ווערן,
 האבן זיי מתקן געווען די דריי תפלות 'שחרית מנחה
 מעריב'.²

וועגן דעם ווען די אידן זענען געווען אין מצרים און
 זיי האבן אנגעהויבן צו ליידן צרות, האבן זיי פארשטאנען
 אז עפעס גייט דא פאר, און זיי האבן אנגעהויבן צו
 מתפלל זיין צום באשעפער, וואס דורכדעם האבן זיי
 ערוועקט די 'זכות אבות', אזוי ווי דער פסוק זאגט (שמות

---

² חז"ל (ברכות דף כו ע"ב) האבן א מחלוקת, אקעגן וואס מען האט מתקן געווען די דריי תפילות, איינער זאגט: אקעגן די דריי 'אבות', וואס האבן געדאווענט די דריי תפילות: אברהם - 'שחרית'; יצחק - 'מנחה'; יעקב - 'מעריב'. און איינער זאגט: 'שחרית' און 'מנחה' האט מען מתקן געווען אקעגן דעם 'קרוב תמיד', וואס מען האט מקריב געווען יעדן טאג אין בית המקדש 'צופרי און פארנאכטס', וואס דאס האט מכפר געווען אויף אלע עבירות פון צופרי און ביינאכט, און 'מעריב' אקעגן די 'איברים ופדרים' וואס דאס האט נאך געקענט ברענען א גאנצע נאכט אויפן מזבח, דאס איז די דריי תפלות וואס א איד דארף זייער מקפיד זיין צו דאווענען.

אן אנגענעם לעבן

ב, כד): וויזפור אלקים את בריתו את אברהם ואת יצחק ואת יעקב. און אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נה): בשעת א איד דאווענט די דריי תפלות איז ער מעורר די זכות פון די אבות; ווייל די דריי תפלות בויעט אויף די אמונה פון א איד, ווייל אינדערפרי ווען ער שטייט אויף ווייסט ער אז ער קען גארנישט טוהן, "ער מוז גיין דאווענען שחרית", נאכמיטאג [בפרט אין די ווינטער חדשים], האט ער נישט קיין מנוחה, "ער מוז לויפן דאווענען מנחה", די זעלבע זאך פיינאכט, ווייסט ער אז ער מוז נאך דאווענען מעריב.

און דאס האלט א איד ביי אידישקייט, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח), אויף דעם וואס חז"ל זאגן (ברכות נד ע"ב): עוג מלך הפשן האט גענומען א בארג פון דריי פרסאות און דאס געוואלט ארויף ווארפן אויף די מחנה פון די אידן, וואס איז אויף געווען גרויס דריי פרסאות, ביז משה רבנו איז געקומען און אים געגעבן א האק ביי די קנעכל, און ער איז אראפגעפאלן און געבליבן באגראבן אונטער די בארג;

זאגט דער הייליגער רבי אז די דריי 'פּרסאות' גייט ארויף אויף די דריי 'תּפלות' וואס מיר דאווענען יעדן טאג. ווייל ווילאנג א איד איז שטארק צו גיין דאווענען 'שחרית מנחה מעריב' אין שוהל, איז ער נאך אין 'מחנה ישראל' - די אידישע מחנה, אבער ווי נאר מען הייבט אן מזלזל זיין אין 'תּפלה', מען פארפעלט א תּפלה, אדער מען לאזט אויס פונעם דאווענען, הייבט מען אן אוועק צו גיין פונעם אידישן וועג.³

³ דערפאר דארף מען דאווענען דאס גאנצע דאווענען פון אנהייב ביזן סוף, וואס דאס האט מען מתקן געווען מיט מורא'דיגע סודות, אקעגן די פיר עולמות, כאטשיג מיר ווייסן נישט וואס דאס איז, דארף מען אבער זייער מקפיד זיין אלעס צו דאווענען אין א סדר און גארנישט אויסלאזן.

תו"ל זאגן (מגילה ל"א ע"ב; תנחומא צו, סימן יד): ווען דער בית המקדש איז געשטאנען, אז א מענטש האט געזינדיגט האט ער געברענגט א קרבן און דער אייבערשטער האט אים מוחל געווען, אבער היינט אז עס איז נישט דא קיין בית המקדש, מיט דעם וואס מען 'זאגט' די קרבנות איז אזוי ווי מען האט 'מקריב' געווען די קרבנות, און דער זחר הקדוש איז מורא'דיג מפליג דאס וואס א איד זאגט די קרבנות (פּרשת וי'א, דף ק ע"א; במדבר דף ק ע"ב), און דאס גאנצע זאגן קרבנות נעמט נישט מער ווי אפאר מינוט, און דאס איז אקעגן 'עולם העשיה'.

נאכדעם וויבאלד די קליפות ווילן זיך אָנכאַפּן אין דעם מענטש וואס דאווענט, זאָגט מען 'הודו', וואס די אלע פּסוקים רעדן פון די גרויסקייט פונעם אייבערשטן, און דורךדעם איז מען זיי מבטל. נאכדעם ווען מען זאָגט 'ברוך שְׁאָמַר', גייט מען אריין אין 'עולם היצירה', ווי מען זאָגט די מזמורים פון דוד המלך, און מען לויבט אויס דעם אייבערשטן. נאכדעם ווען מען זאָגט שוין יוצר אור ביי 'ברכת קריאת שמע' גייט מען שוין אריין אין 'עולם הבריאה', וואס מען רעדט שוין מער גענטער און אָפּענער פונעם אייבערשטן; ביז מען קומט אָן צו 'שמונה עשרה' ווען מען רעדט שוין צום באשעפער אָפּען, און מען בעט אים יעדע זאך וואס מען וויל, וואס דאס איז שוין אין 'עולם האצילות'; נאכדעם פאלט מען 'נפילת אפים', ווען מען איז זיך אינגאנצן מבטל צום באשעפער, וואס דאס איז די העכסטע זאך; נאכדעם הייבט אָן אראפ צו גיין די 'שפע' ווען מען זאָגט 'אשרי וְבֵא לְצִיּוֹן' ביז מען ענדיגט די גאנצע דאווענען ביז נאך 'עלינו' און דער מענטש גייט ארויס מיט א גרויסע שפע.

און ווען א מענטש זאל דאס וויסן וואלט ער זייער אַכטונג געגעבן צו דאווענען גאנץ שחרית אין א רייע, נאר וויבאלד ער ווייסט דאס נישט, כאפט ער אָפּ, און ער מאַכט זיך השבונות: פארוואס דארף איך זאָגן די קרבנות? עס איז שוין שפעט, איך וועל אנהייבן גלייך ביי ברוך שְׁאָמַר! און נאכדעם זאָגט ער גלייך 'ישתבח און קריאת שמע און שמונה עשרה, און ער טוט אויס די תפילין, אָבער וויבאלד מען איז מזלזל אינעם דאווענען, און מען הייבט אָן צו שניידן שטיקער פונעם דאווענען ווערט מען ליידער אָפּגעקילט פון 'יראת שמים', און מען פאלט אנוועק פון אידישן וועג.

די זעלבע זאך איז אויך ביי מנחה, ליידער זעהט מען געבען אפילו ביי אסאך וואס זיי הייסן 'בני תורה' אָבער אין תפלת מנחה זענען זיי מורא'דיג מיט, קודם דאווענט מען איינס אזייער [וואס איז די גרויסע געיאָגעניש צו דארפן דאווענען לכתחילה 'מנחה גדולה'?] און אויב איז נישט גענוג הייבט מען גלייך אָן ביי אַשְׁרֵי [וואס איז מיט 'קרבנות', וואס איז אָקעגן די תמיד של בין הערבים?] און דער תּוֹן זאָגט שוין הויכע

אבער אפילו אז מען איז שוין זוכה צו דאווענען דאס גאנצע דאווענען, דארף מען נאך אלץ האבן מורא דיגע רחמים צו קענען דאווענען א ריינע שמונה עשרה, און אזוי אלע מזמורים וואס מען זאגט ביים דאווענען, ווייל צו דאווענען מיט 'פּוֹנָה' – אינזין צו האבן וואס מען רעדט, און צו וועם מען רעדט, דארף מען האבן מורא דיגע פוחות, און דאס הייסט 'שלימות התפלה' אז ער האט אינזין וואס ער רעדט⁴.

שמונה עשרה, אן דאווענען קודם שטילע שמונה עשרה. וואס דאס קומט ווייל מען איז מזלזל אין תפלה.

די זעלבע זאך דארף מען מורא דיג אכטונג געבן צו דאווענען מעריב אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות ד' ע"ב): פארנוואס איז מעריב אזוי הארב? כדי ווען א מענטש קומט אהיים אפגעמוטשעט נאך אגאנצע טאג, זאל ער נישט זאגן: איך וועל קודם עסן אביסל, שלאפן אביסל, ווייל ער קען אזוי פארשלאפן א גאנצע נאכט, און עס וועט אויסקומען אז ער האט נישט געדאווענט קיין מעריב, און נישט געליינט קריאת שמע פון ביינאכט.

⁴ אבער דאס איז די שווערסטע זאך, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ל) אלע מחשבות קומען אריין אינעם מענטש אינמיטן דאווענען; מען וועט פון אלעס טראכטן נאר נישט פון באשעפער, נאר מיר זענען שוין אזוי

איינגעוואוינט אין דעם, אז מיר כאפן גארנישט אז מיר האבן נישט אינזין וואס מיר דאווענען, ביים דאווענען טראכט מען: איך דארף טראגן די קאר צום מעקעניק פאר א אויל טשענדש, אדער עפעס פארעכטן; איך דארף לויפן אין באנק דעפאזיטן געלט, די טשעקס זאלן נישט קראכן... און אזוי ווייטער אלע זאכן וואס ער דארף ערלעדיגן טראכט ער פונקט ביים דאווענען, מען רעדט שוין נישט אז ער טראכט אלע שמוציגע געדאנקן, און אפילו אז ער טראכט פון גוטע זאכן: איך וועל לערנען אזויפיל דפים גמרא היינט, טוהן אזויפיל מצות היינט. אלעס איז זייער פליין און זייער וואויל אבער נישט אינמיטן דאווענען! זמן תפלה לחדוד זמן תורה לחדוד (שבת דף י"ע א).

דאס הייסט תפלה בכח' (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ה; ט; מח; חלק ב, סימן פד), נישט אז מען דארף שרייען קולות אדער זיך שאקלען און ווארפן ביים דאווענען, אדער קרעכען אוי! אוי! דאס העלפט בכלל נישט בעסער אינזין צו האבן, ווייל דער יצר הרע מיט אלע פרעמדע מחשבות בלייבן דעמאלט'ס אויף אין מח (ענין ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן עב), נאר דער עיקר איז אינזין צו האבן פשוט די ווערטער וואס מען דאווענט: אמת חונן לאדם דעת - דו באשעפער גיבסט דאך פאר יעדעם שכל, בעהט איך דיר: חננו מאתך חכמה בינה ודעת - געב מיר אויף שכל. און אזוי ביי די ברכה פון השיבנו, פשוט אינזין האבן השיבנו אבינו לתורתך - באשעפער ברענג מיר צוריק צו דיין תורה, וקרבנו מלבנו לעבודתך - און העלף מיר איך זאל קענען דאווענען צו דיר, והחזירנו בתשובה שלימה לפניך - און דורכדעם וועל איך קענען אינגאנצן תשובה טוהן צו דיר. און אזוי דארף מען אינזין האבן איין ברכה נאכן אנדערן, און א מענטש כאפט נישט אז ער קען אפדאווענען די גאנצע שמונה עשרה און ער האט נישט אינזין געהאט קיין איין ווארט וואס ער האט געזאגט, דערפאר דארף מען האבן אויף דעם די גרעסטער כוחות.

ביים אר"י הקדוש איז אמאל געווען א חזן וואס ער האט געדאווענט לאנג די שמונה עשרה און ווען דער אר"י הקדוש האט שוין אויסגעטרעטן האט ער נאך געהאלטן

דער הייליגער שר שלום פון בעלז זכותו יגן עלינו
 האט געזאגט: ווען א מענטש זאל אינזין האבן די טייטש
 פון יעדע ווארט וואס ער זאגט, פון אנפאנג דאווענען
 ביזן סוף דאווענען, קען ער זוכה זיין צו רוח הקודש;
 ווייל אין די אלע מזמורים און ברכות וואס מען זאגט
 ביים דאווענען איז מען דאך מגלה דעם אייבערשטן.

און דאס איז דער גרעסטער 'גלות' אז מען קען נישט
 דאווענען געהעריג, און דאס האט 'עוג מלך הבשן'
 געוואלט ארויף ווארפן אויף אידן: די דאווענען זאל
 אויסקוקן ווי א בארג, און מען זאל נישט האבן געדולד
 צו דאווענען. אבער משה רבנו האט אים צוהאקט און
 אריינגעברענגט א זיסקייט אינעם דאווענען.

אינמיטן דאווענען, ווען ער האט ענדליך געענדיגט, זאגט אים דער אר"י הקדוש: נו,
 האסט שוין איינגעקויפט דעם זאטל פארן אייזל? ! ווייל א גאנצן שמונה עשרה האט
 ער אינזין געהאט וואו מען קען קויפן א זאטל, און וואו עס איז ביליגער, כאטשיג פון
 דרויסן האט עס אויסגעקוקט ווי ער איז זייער מכוון דאס דאווענען, אבער דער אר"י
 הקדוש האט דאס געוויסט מיט זיין רוח הקודש (עין תפארת שלמה לקוטים, מ"כה, ז),
 און קיינער איז נישט ריין פון דעם, אז מען זאל זיך גוט באטראכטן.

ז.

די זעלבע זאך איז אויף געווען אין מצרים, אז דער מלך איז געווען זייער קליין און מצומצם, מען האט נישט געשפירט דעם באשעפער, ממילא האט מען נישט געקענט דאווענען צום אייבערשטן, ביז דער אייבערשטער האט געהאלפן און ער האט געשיקט משה רבנו, וואס ער האט אין אונז אריין געלייגט דעם באשעפער, מען זאל וויסן אז עס איז נאר דא איין איינציגער באשעפער און אויסער אים איז גארנישט דא, און אזוי ארום האט פרעה געכאפט גוטע צען מכות, און ער האט ארויסגעלאזט די אידן פון מצרים, נאכדעם האט משה רבנו אונז געשפאלטן דעם ים, ביז ער האט אונז געגעבן די הייליגע תורה ביי 'קבלת התורה', און אזוי זענען די אידן געווען אין מדבר פערציג יאר מיט אלע ניסים וואס זיי האבן געהאט די גאנצע צייט.

דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו זאגט (נועם אלימלך, פרשת שלח): פארוואס זענען מיר געווען אין

מדבר? כּדי צו זיין אפּגעשײדט פּון אַלע 'אומות העולם', און אַרויסגיין פּון די טבע, און זיין נאַר פאַראייניגט מיטן באשעפּער; דערפאַר ווערט דער 'דור המדבר' אנגערוּפּן 'דור דעה'.

וועגן דעם איז דער חודש אַזוי גרויס און מען קען אויסבאַרגן אַזאַלעכע גרויסע ישועות, ווייל ווען מיר שטייען אין חודש ניסן שפּילט זיך איבער די אַלע ניסים וואס איז דעמאלט'ס געשעהן פאַר די אידן, ביז עס וועט קומען די 'גאולה' פּסח ביינאַכט, וואס דעמאלט'ס זענען די אידן אַרויס פּון 'מצרים' און עס איז געווען די גאַנצע גאולה.

ח.

וועגן דעם פּסח ביינאַכט פּרעגן די קינדער "מה נשתנה", און דער מנהג איז אז אויף די ערוואקסענע פּרעגן די קשיות פּון 'מה נשתנה', ווייל יעדער מענטש גייט דורך אויף דער וועלט פאַרשידענע צרות און שוועריקייטן, און פּסח ביינאַכט קומט מען צו אַזאַ

אן אַנגענעם לעבן

קלאַרע אַמונָה, אַז מען ווײַסט אַז אַלעס קומט פּונעם
אײַבערשטן, וועגן דעם פּרעגט מען דעם אײַבערשטן:
רבּונוּ שׁל עולם! פּאַרוואס קומט מיר די אַלע צרות, וואס
דאַרף אײך פּאַרעכטן?!

און די תּשובּה איז: עבּדים הײנוּ לַפּרעה במצרים, אַז
עס איז נישט שׁיײף צו פּרעגן קשיות, נאר אַלעס קומט
פּונעם אײַבערשטן מיט אַ פּונקטליכן חשבון, און
וויבאַלד אַ מענטש האט פּאַרנעסן פּונעם אײַבערשטן, און
איז אַרײַנגעפּאלן אין 'גלות מצרים', דאַרף ער דורכגיין די
שׁוועריקייטן, און אַז ער וועט זיך שטאַרקן אין אַמונָה
וועט ער אַרויסגיין פּון אַלע זײַנע צרות, און זוכה זיין
אויסגעלייזט צו ווערן פּון מצרים.

ט.

שטענדיג קומט אויס אַז מען ליינט די סדרות פּון
תּזריע און מצורע נאַנט צו פּסח, אונז צו לערנען, אַז דער
באַשעפּער האט שטענדיג רחמנות אויף אונז, און ער וויל
אונז נאר העלפּן, און ער העלפּט אונז טאַקע, נאר אַ

אן אנגענעם לעבן

כט

מענטש זעהט נישט די ניסים וואס דער אייבערשטער טוט מיט אים, ער קוקט שטענדיג אויף וואס עס פעלט אים, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן מ): אויף דעם וואס חז"ל זאגן (קהלת רבה א, לד), אין אדם מת וחצי תאנתו בידו; א מענטש קוקט שטענדיג אויפן האלבן גלאז וואס פעלט, בשעת ער וואלט געדארפט זיין גליקליך און צופרידן אז ער האט ברוך השם הענט, פיס, אויגן, אויערן, א נאז, א מויל וכו'. מען זעהט נעבעך מענטשן וואס זענען קראנק רחמנא לצלן, ער האט נישט קיין פיס, אדער די הענט זענען אים געלעמיט, אדער ער איז בלינד, און אז דער אייבערשטער העלפט אז מען איז געזונט און מען האט די אלע זאכן איז נישט גענוג! ?

דערפאר זאגט די מדרש (הובא במדרש שמואל על אבות, פרק ד, משנה א; ועוד): 'עשיר' איז ראשי תיבות - עינים שנים ידים רגלים; ווייל אז מען פארמאגט 'אויגן צו זעהן' און 'ציינער צו עסן' 'הענט זיך צו באוועגן' און 'פוס צו גיין', איז מען שוין דער גרעסטער עושר. וועגן דעם דאנקען מיר דעם באשעפער דערויף ביי די ברכות וואס מיר זאגן

אן אנגענעם לעבן

יעדן טאג צופרי: 'פּוֹקֵחַ עוֹרִים, הַמְכִּין מִצְעָדֵי גִבּוֹר וְכוּ'.
 נאר א מענטש כאפט דאס נישט און ער האט שטענדיג
 טענות אויף וואס עס פעלט אים נאך⁵, און אז מען האלט
 זיך אין איין באקלאגן אויף די צרות, און מען האט נאר
 טענות אויפן באשעפער, כאפט מען נאכדעם אזאלעכע
 פעטש ביז מען הייבט אן זייער שטארק צו שרייען צום
 אייבערשטן, און אזוי ווערט מען געוואר אז אפילו אין די
 טבע, אין די אלע צרות, איז אויך דא דער באשעפער.

דאס געפונען מיר ביי 'גלות מצרים', אז ווען די ישועה
 האט זיך אנגעהויבן, ווערט עטליכע מאל דערמאנט אין
 די תורה דער שם אלקים: ותעל שועתם אל 'האלקים' מן
 העבודה (שמות ב, כג); וישמע 'אלקים' את נאקתם, ויזכר
 'אלקים' את בריתו את אברהם ואת יצחק ואת יעקב (שם
 שם, כד); וירא 'אלקים' את בני ישראל וידע 'אלקים' (שם

---

⁵ אונדא איז א מענטש דארף עפעס האבן, זאל ער בעטן דעם באשעפער וועט ער עס
 באקומען, אבער נישט האבן טענות און זיך נאר באקלאגן.

שם, כה); ווייל 'אלהים' באטרעפט 'הטבע', צו ווייזן, אז ווען מען ווייסט אז אפילו דא אויף דער וועלט מיט אלע צרות וואס עס קוקט אויס ווי עס איז 'טבע' - עס קומט אזוי, און עס וועט שוין אזוי בלייבן, אבער אויב ווייסט מען אז דאס איז אויף אלעס מיט א מורא'דיגע 'השגחה' פונעם אייבערשטן, דעמאלט'ס באקומט מען די ישועה⁶.

⁶ דער הייליגער רבי אייזיקל זידיטשובער זכותו יגן עלינו פלעגט צו וואונטשן פאר ווער עס איז געקומען צו אים נאך א ברקה, מיט דעם לשון: 'א ברקה פון הימאל'. [מיטן זידיטשובער ניגון], ער האט געהאט א זיהן רבי אליהו [הרה"ק רבי אליהו מזידיטשוב זכותו יגן עלינו מח"ס זכרון אליהו, וואס ער האט איבערגענומען דעם טאטן נאכדעם וואס ער איז אנוועק (ט' סיון שנת תרל"ג), אין אנפאנג האט מען נישט געוויסט אז ער קען לערנען, ווייל א אמת'ער ערליכער איד באהאלט זיך שטענדיג אז קיינער זאל נישט וויסן וואס ער טוט אלץ, און וואו ער האלט, און וויפיל ער האט שוין געלערנט], און וויבאלד ער איז געווען זייער צוגעבינדן צו זיין טאטן, האט ער אים אמאל געפרעגט: פארן וואס ער וואונטשט שטענדיג: 'א ברקה פון הימאל'? האט מען שפעטער אויסגעפונען אז 'הימאל' איז די זעלבע אותיות פון שם 'אלהים', און ער האט שטענדיג איבערגעדרייט אז אפילו פון די מדת הדין זאל אויף ווערן רחמים (ענין בסוף ספר אילה שלוחה בדרבי הספדו עליו).

מען דערציילט אויפן גרויסן גאון און למדן דער הייליגער בעל כוכב מיעקב זצ"ל [טאטע פון הגה"ק טשעבינער רב זצ"ל פון ארץ ישראל], אז ער איז אמאל געווען אויף שבעות ביים הייליגן רבי אייזיקל זידיטשובער זכותו יגן עלינו, מוצאי שבעות

און דאס איז דער גאנצער טעם פארנוואס דער אייבערשטער שיקט 'נגעים' פאר א מענטש, נישט חלילה אים וויי צו טוהן, נאר פדי ער זאל צוריק קומען צום אייבערשטן און רעדן צו אים, אבער וויבאלד דער מענטש האט נישט קיין שכל און ער כאפט דאס נישט, און דער אייבערשטער איז דאך אן אב הרחמים, מאכט ער עס זאל ווערן א 'נגע' אויף די הויז, צום ביישפיל: פלוצלינג האט געפלאצט א פייפ אין די הויז, אדער עס איז נעבעך.

איז דער גאנצער עולם זיך געגאנגען געזעגענען, און וויבאלד רבי יעקב זצ"ל איז געווען זייער א גרויסער גאון און למדן, האט מען אים געגעבן א בענקל צו זיצן, און ער האט זיך צוגעקוקט ווי דער עולם גייט דורך, און יעדער בעהט זיין בקשה פונעם רבין, און דער רבי וואונטשט פאר יעדן איינעם מיטן זעלבן נוסח: "א ברכה פון הימאל". האט ער זיך געוואונדערט אויף דעם, און מהרהר געווען: גלייך ווען איינער איז עפעס מזכיר, ווייסט שוין דער רבי אלעס וואס יענער גייט דורך, און וואספארא צרה ער האט? און ער וואונטשט שוין: א ברכה פון הימאל? ! ווי נאר ער טראכט דאס אזוי צו זיך, געט זיך דער הייליגער רבי אייזיקל זכותו יגן עלינו א דריי אויס, און רופט זיך אן צו אים: און וואס איז מיט דעם וואס חז"ל זאגן (ראש השנה יח ע"א): וכלן נסקרין בסקירה אחת - ראש השנה קוקט דער אייבערשטער יעדן דורך אויף איינמאל? ! האט ער געזעהן אז ער כאפט אויף זיינע מחשבות אויף, האט ער שוין פארשטאנען אז צדיקים זעהן און ווייסן אלעס.

אן אנגענעם לעבן

לג

געווארן א לאך אין די דאך און עס רעגענט אריין, אדער דער וואנט האט באקומען א שפאלט און דאס גלייכן, און עס ווערט פלעקן אויף די וואנט אדער אויפן דאך, אבער אויב דער מענטש טראכט: עס איז א טבע! עס איז פונקט געשעהן אזוי! רופט ער א פלאמבער אדער א הענדימאן, און עס קאסט אים אסאך געלט דאס צו פאררעכטן, וואס דאס זענען די נגעים אין די היינטיגע צייטן, נאר דער מענטש כאפט נישט אז דאס איז א 'נגע', און עס איז נישט דא אזא זאך ווי 'טבע'.

אבער אויב א מענטש האט שכל און ער הייבט אן גלייך צו טראכטן: פארנוואס האט דאס מיר פאסירט?! און ער גייט צום צדיק ער זאל אים ערקלערן פארנוואס ער האט געהאט אזא שאדן, אזוי ווי דער פסוק זאגט (ויקרא יד, ב): וְהוּבָא אֶל הַפֶּה. דעמאלט'ס גייט אוועק די 'נגע', ווייל ער האט שוין אנערקענט אז עס איז דא א באשעפער, און ער טוט תשובה, ממילא איז אים דער אייבערשטער מוחל, און ער הייבט אן צו זעהן א ברכה פון הימל, און אלעס דרייט זיך איבער צום גוטן.

אבער אויב א מענטש שפירט דאס נישט, ער מיינט אז עס איז פשוט א אלטע הויז און וועגן דעם פאסירן די אלע פראבלעמען, דאן קומט שוין א 'נגע' אויף זיינע קליידער, צום ביישפיל: פלוצלינג ווערט אים צוריסן זיין רעקל אדער זיין בעקיטשע⁷. און אויב כאפט ער נאך אלץ נישט אז דאס קומט פון באשעפער, נאר ער האט טענות אויפן שניידער, אז ער קען נישט גוט אויפגייען קיין סחורה, קומט אים שוין נאכדעם א 'נגע' אויפן 'גוף', קורס אויף די דרויסנדיגע חלקים, און אויב ער כאפט נאך אלץ נישט אז דאס קומט פונעם אייבערשטן, קומט אים דאס

⁷ מען דערציילט אז פארן הייליגן 'חתם סופר' זכותו יגן עלינו האט זיך אמאל צוריסן א קנעפל, האט ער גלייך געזאגט מיט דעם לשון: באשעפער ברוך הוא! איך ווייס וואס דו ווילסט פון מיר.

דערפאר ווען א מענטש גייט צווישן דערנער, און עס האט זיך אים צוריסן די הויזן אדער דאס גלייכן, זאל ער זיך נישט נעמען שעלטן: אזא שלי-מזל בין איך! ווייל אין די דערנער איז דא נשמות וואס זיי זוכן זיך אנצוכאפן אינעם מענטש, פדי זיי זאלן באקומען זייער תיקון, און מיט דעם וואס ער איז דאס מקבל באהבה, און ער זאגט: גם זו לטובה! עס זאל זיין פאר א פפירה! און אויב איז פארהאן דא א נשמה זאל עס באקומען איר תיקון! דורךדעם ווערן זיי פארקאטן.

לה

אן אנגענעם לעבן

נאכדעם אין די אינערליכע איברים רחמנא לצלן, און אזוי ווייטער.

י.

וועגן דעם יעצט ווען מען האלט ביי די 'גאולה' פון 'מצרים', איז די פאסיגסטע צייט צו ליינען די פּרשיות פון 'תזריע - מצורע' ווייל די נגעים קומט פון רעדן 'לשון הרע', וואס דאס ברענגט אריין דעם מענטש אין א מורא'דיגן 'גלות', און אין אלע 'דמיונות'.

און לשון הרע איז א זאך וואס קיינער איז נישט ריין פון דעם, אזוי ווי חז"ל זאגן (בבא בתרא קס"ה ע"א): **כלם באבקי לשון הרע** - יעדער איז געכאפט אביסל אין שטויב פון 'לשון הרע'! און חז"ל געבן א משל (ערכין ט"ו ע"ב) איינער פּרעגט איינעם: דו האסט אפּשר פייער? און ער זאגט: איך האב נישט, אבער דארט און דארט קאכט מען שטענדיג אסאך עסן, זיי האבן זיכער פייער; פּארוואס האסטו געדארפט פארציילן אז דארט קאכט מען עסן?!

מען האט דיר דאך נאר געבעטן פייער! דאס איז אַבן
לשון הרע'.

נאר ליידער איז מען שוין צוגעוואוינט אז איינער
רעדט אויפן אנדערן, און מען כאפט גארנישט וואס מען
טוט, און פון דעם ווערט געבען דער קאפ פארטעמפּט,
און דאס איז 'גלות מצרים', א מענטש איז שטענדיג
פארנומען מיט אנדערע, און פון זיך אליין פארגעסט ער,
בשעת א מענטש דארף זעהן זיך אליין צו פארעכטן, און
פון יעדע זאך קוקן אויף די השגחה פּרטיית, און וואס
דער באשעפער וויל אים ווייזן מיט דעם, און אנדערע
מענטשן זאל ער אפלאזן.

דאס איז געווען דער וועג פון בעל-שם-טוב הקדוש,
מגלה צו זיין אז יעדע זאך איז מיט 'השגחה פּרטיית', אז
עס פאסירט עפעס אין הויז וויל מען פון הימל עפעס
ווייזן פאר דעם מענטש, און אויב וועט ער דאס נישט
פארשטיין וועט מען אים שוין ווייזן דורך זיינע קליידער,

נאכדעם דורך זיין גוף, ביז ער וועט אנהייבן צו שרייען צום אייבערשטן, און ער וועט נעמען א תהלים.

מען האט נאכנישט געטראפן א עושר קיינמאל מיט א תהלים זיך אויסוויינען, נאר איינער וואס איז פיל מיט צרות וועט נעמען א תהלים, און זאגן קאפיטל נאך קאפיטל, און זיך אויסגיסן דאס הארץ צום אייבערשטן.

יא.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן לג):
 ביי די וועלט איז אמונה א קלייניקייט, און ביי מיר איז
 דער עיקר די אמונה, און וואס הייסט אמונה? אזוי ווי די
 פרויען און קינדער גלייבן אן חכמות.⁸

---

⁸ אזוי ווי מען זעהט אז פאר פסח רייניגן אלע פרויען אויס די שטובער פון חמץ מיט א מוראדיגע אמונה און תמימות, און זיי לייגן אריין דערין דעם גאנצן כח און מח, אויסצורייניגן יעדן פארשטופטן פלאץ אפילו וואו מען איז קיינמאל נישט אנגעקומען אהין מיט חמץ, ווייל דאס ליגט זיי שוין אזוי אין די בלוט, אבער א מאן קען נישט פארשטיין: פארוואס פעלט אויס אזויפיל זיך איבערצוארבעטן, עס איז שוין גענוג! א

אן אנגענעם לעפן

דאס געפונען מיר אין די משנה (אבות ג, ט): רבי חנינא
בן דוסא זאגט: א מענטש וואס זיינע מעשים זענען מער

מאן וואלט ווען געזאגט: פל תמירא וכו', און מבטל געווען דעם חמץ און וואלט
געווען צופרידן מיט דעם.

מען דערציילט א מורא'דיגע מעשה וואס האט פאסירט ביים הייליגן סאטמארער רבי
זכותו יגן עלינו אינעם יאר תשי"ב - י"ג, אין זענע תקופה האט אויף מיין טאטע (הגאון
הקדוש בעל מנחת זאב זכותו יגן עלינו, אב"ד טאקאי) זוכה געווען איינמאל צו זיין
דארט ביים סדר, דעמאלט'ס איז נאך געווען א קליינער עולם, ער האט געפירט דעם
סדר אינעם קליינעם שול אויף קליינער סטריט אונטער זיין דירה, האט דעמאלט'ס
פאסירט, אז דער רבי איז אריינגעקומען צום סדר, און ער זעצט זיך אראפ
פארטראכטערהייט, און מען ווארט אז דער רבי זאל אנהייבן דעם סדר, אבער דער רבי
זיצט פארטראכט, פלוצלינג בעהט ער דעם גבאי, ער זאל איבערקוקן צו עס איז נישט
דא ערגעץ עפעס חמץ, איז דער גבאי געגאנגען קוקן איבעראל, ביז ער האט געטראפן
אונטערן היסב בעט, ביים פענסטער פארדעקט מיטן פירנהאנג, א בילקע! וואס איינער
האט דאס מן הסתם באהאלטן דארט ביי שלש סעודות; זעהט מען פון דעם אז
כאטשיג עס קען אויסקוקן אז די פרויען טרייבן איבער ביים פסח'דיג מאכן, אבער
מענער אליין האבן נישט דעם אחריות.

דער הייליגער בארדיטש'ווער רב האט געזאגט: די אלע הייליגע שמות וואס קומען
ארויס פון שופר בלאזן קשר"ק [- תקיעה שברים תרועה תקיעה] קומען אויף ארויס
ווען די פרויען מאכן פסח'דיג: ק'ראצן ש'ווענקן ר'ייבן ב'שרן, און אזוי אויף אלע
זאכן וואס א איד טוט פארן באשעפער איז אין הימל מורא'דיג חשוב.

ווי זיין חכמה, וועט זיך זיין חכמה האלטן, אבער אויב האט ער מער חכמה פון וואס ער טוט, וועט זיך זיין חכמה אויך נישט האלטן; דאס הייסט, א מענטש טאר נישט צופיל אריינטראכטן און זיך אריינלייגן אין חכמות, און וועלן אלעס פארשטיין, נאר דער עיקר טוהן די מצוות פשוט און גראד אזוי ווי דער אייבערשטער האט געהייסן.

וועגן דעם געפונען מיר אויך אז דוקא דער זעלבער תנא רבי חנינא בן דוסא האט באוויזן אזויפיל מופתים (תענית כ"ד ע"ב; כ"ה ע"א), ווייל אז א איד לייגט אנוועק דעם שכל, און ער ווייסט, אז ער ווייסט נישט אלעס, און ער פארשטייט נישט אלעס, נאר ער טוט פשוט די מצוות וואס ער דארף טוהן, דעמאלטס איז ער זוכה דורכדעם צו די העכסטע מדריגות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"רן חלק ב, סימן יב): דער עיקר שלימות פון אידישקייט איז זיך צו פירן פראסט און פשוט מיט תמימות, אן חכמות.

אן אנגענעם לעבן

וועגן דעם לייגט מען די תפלין קודם אויף די האנט
 און נאכדעם אויפן קאפ, צו ווייזן אז דער עיקר דארף מען
 קודם טוהן, און נאכדעם איז מען שוין זוכה צו
 פארשטיין; אזוי ווי אידן האבן געזאגט ביי מקבל זיין די
 תורה (שמות כד, ז): 'נעשה ונשמע' - קודם וועלן מיר טוהן
 און נאכדעם וועלן מיר פארשטיין (עיני שבת דף פ"ח), און
 דאס איז דער עיקר פון א איד גלייבן מיט א פשוטע
 אמונה אז יעדע איינציגסטע זאך איז פון אייבערשטן און
 דאס האט דער בעל-שם-הקדוש מיט זיינע הייליגע
 תלמידים אויסגעלערנט פאר די וועלט.

און דער הייליגער רבי איז געקומען און ער האט מגלה
 געווען נאך מער, און צוגעלייגט אז מען האט שוין יא
 אמונה אינעם אייבערשטן, פארנוואס זאל מען נישט רעדן
 צו אים? וועגן דעם איז דער הייליגער רבי געקומען און
 אונז אויפגעמאכט דאס מויל אז מיר זאלן קענען רעדן
 צום אייבערשטן, וואס דאס איז דער יום טוב 'פסח' וואס
 מיינט: פה-סח - א מויל וואס שמועסט מיטן אייבערשטן;
 און דאס איז די מתנה וואס משיח וועט אריין ברענגען

אין די גאנצע וועלט, אזוי ווי דער פֿסוק זאגט (צפֿניה ג, ט) **כִּי אֶז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה בְרוּרָה לְקֹרֵא כָלֶם בְּשֵׁם ה' וְגו'**; און נאך שטייט (ישעיה יא, ט) **כִּי מְלֹאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת הַיְיָ ה' וְגו'**, וויבאלד יעדער איינער וועט שפירן אזוי אפען דעם באשעפער, וועט שוין יעדער רעדן צו אים.

יב.

דערפאר קען מען נישט גענוג אפדאנקען דעם באשעפער אז מיר ווייסן פון אזא גרויסן רבי'ן, אבער פון וואו נעמט זיך אז עס זענען פארהאן מענטשן וואס מאכן חזק פון דעם? דאס איז ווייל מען האט נישט קיין אמונה! און פארנוואס האט מען נישט קיין אמונה? ווייל מען איז פגום בבֿרית! אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לא): **'אמונה' און 'בֿרית' איז געבינדן איינס אין אנדערן.**

פון דעם האט זיך גענומען דאס וואס די אלע מגידים פון אמאליגע צייטן, פלעגן ארומפארן פון שטעטל צו שטעטל, און פון דערפל צו דערפל, און געזאגט מוסר

אן אנגענעם לעבן

ד'רשות מיט א התעוררות'דיגער ניגון, און יעדער האט געוויינט, דער סדר פלעגט זיין אז דער מגיד האט געלייגט א שיסל, און ער האט געזאגט א שיינע מוסר דרשה, און דערנאך האט יעדער אריינגעווארפן אפאר קאפיקעס וואס פון דעם האבן זיי געהאט פרנסה.

אבער דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו איז דאס געקומען אויסרייסן, אזוי ווי דער הייליגער תולדות זכותו יגן עלינו (תולדות יעקב יוסף פרשת קדושים), ברענגט פון זיין הייליגן רבי'ן דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו, אז ער איז געווען זייער שארף קעגן די 'מגידי'ם' וואס זיי דערשרעקן און צוברעכן אידישע קינדער, מיט זייערע שווערע מוסר דרשות, און ער האט מיט דעם געטייטשט דעם פסוק (במדבר כא, ו): וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וינשכו את העם וכו', נאכדעם וואס די אידן האבן זיך אפגערעדט אין מדבר, האט דער אייבערשטער געשיקט ברענעדיגע שלענג, וואס זיי האבן געביסן דעם פאלק; אז דאס איז מרמז אויף די מגידי'ם, וואס זיי האבן

געביסן אידן מיט זייערע דרשות, וואס דאס האט ליידער
אנוועק גע'הרג'עט אסאך אידן.

ווייל מענטשן זענען נעבעך פארביטערט מיט זייערע
צרות, און מען איז פארזאגט און פארפלאגט מיט פּרנסה⁹,
און וויפיל מענטשן ליידן נעבעך צרות פון קינדער וואס
גייען ארויס 'לתרבות רעה' רחמנא לצלן, און דאס גלייכן,
דערפאר דארף מען דן זיין אידן לפף זכות, און אריינגעבן
אין זיי אביסל התחזקות, וואס דאס איז די וויכטיגסטע
זאך.

עס ווערט דערצייילט אז ווען דער הייליגער
בארדיטשױבער רב זכותו יגן עלינו איז געווען רב אין
פינסק [ליטא], איז אמאל געקומען דארט א מגיד, און ער
האט אים געבעטן רשות צו זאגן א דרשה, האט אים דער
הייליגער בארדיטשױבער געזאגט: נאר מיט איין תנאי, אז

---

⁹ נישט גענוג וואס איך האב נישט קיין פּרנסה, און איך האב נישט צו באצאלן קיין
דירה געלט, וועל איך נאך ברענען אין גיהנום אויך ? !

אן אַנגענעם לעבן

דו וועסט נישט רעדן קיין שלעכטס אויף אידן! און דער מגיד האט צוגעזאגט, אבער ווי נאר ער האט זיך אָנגעטוהן דעם טלית און אָנגעהויבן צו רעדן, האט ער פאָרעסן פון אלעם, און אָנגעהויבן צו זאָגן שאַרפֿע מוסר רייד, גלייך האט דער הייליגער באַדיטשובער רב געגעבן אַ קלאַפּ אויפן טיש, און זיך אָנגערופן: רבוננו של עולם! זאָלסט וויסן אז אלעס וואס דער מגיד זאָגט איז שָקֵר, אידישע קינדער זענען זייער חשוב און טייער! און ער הייבט אָן אויסצוריימען אידישע קינדער וכו', און ער זאָגט ווייטער פֿאַרן אייבערשטן: דער איד איז אַן אַרימאן, און ער דאַרף חתונה מאַכן זיינע טעכטער און ער האט נעבעך נישט קיין געלט, געב אים געלט, און ער זאל מער נישט מקטרג זיין אויף אידישע קינדער.

אזוי אויף ווערט דערציילט אז איינמאל איז געווען מורא'דיגע דינים אויף אידן¹⁰, און דער הייליגער

---

¹⁰ אזוי ווי שטענדיג איז דאַ מקטרגים, ווייל אַ מענטש מיינט נעבעך אז אלעס איז 'טבע', וואס דורכדעם ליידט ער אלע צרות.

בארדיטשויבער רב זכותו יגן עלינו האט פראבירט דאס ממתיק צו זיין, און ער האט נישט געקענט, איז ער ארויסגעגאנגען אין גאס, און געטראכט צו זיך: רבונו של עולם! ווי קען איך טרעפן א גוטע זאך אויף אידן.

פלוצלינג זעהט ער ווי א פרוי שלעפט א זעקל און זי שעלט: צו די רוח זאל ער גיין...! ער גייט איר נאך, און ער שטעלט איר אפ, און פֿרעגט איר: וועמען שעלטסטו? זאגט זי אים [זי האט נישט געוויסט ווער דאס איז]: וועם איך שעלט ווילט איר וויסן? איך שעלט דעם בוטשער! איך האב זיבן קינדער, און איך האב געקויפט פֿשר פֿלייש, און עס האט געקאסט זייער טייער, און נאך אלעם איז נישט געווען מער ווי הוילע ביינער און קוים אביסל פֿלייש, ווי אזוי קען איך קאכן פאר זיבן קינדער פון די ביסל פֿלייש? פֿרעגט ער איר: און וויפיל קאסט טרפה'נע פֿלייש? זאגט זי: א צענטל פון דעם, און נאכדערצו געט מען גוטע שטיקער פֿלייש. פֿרעגט ער איר: און אפֿשר זאלט איר דארט גיין קויפן?! זאגט זי: דו אלטער נאר! דו אלטער בעל עבירה! טריפות זאל איך

אן אנגענעם לעבן

עסן? איך מיט מיינע קינדער זאלן ענדערש דערשטיקט ווערן, ווי מיר זאלן עסן טרפה'נע פלייש רחמנא לצלן.

ווי נאר דער הייליגער בארדיטשובער רב האט דאס געהערט, האט ער געזאגט: רבוננו של עולם! געב א קוק ווי א 'אידענע' זאגט "זי זאל ענדערש דערשטיקט ווערן צוזאמען מיט די קינדער, אבי נישט נכשל צו ווערן מיט קיין טריפות און נבילות". ווייל דער הייליגער בארדיטשובער רב האט שטענדיג פראבירט מלמד זכות צו זיין אויף אידן וואס דאס איז די העכסטע זאך.

יג.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ח): כאטשיג עס איז א גרויסע זאך צו זאגן תוכחה, און עס איז דא א מצוה אין די תורה (ויקרא יט, יז): הוכח תוכיח את עמיתך - מוסר'ן א צווייטן וואס פירט זיך נישט אויף ווי מען דארף. דאך קען נישט יעדער זיין א 'מוכיח', און אז איינער איז נישט ראוי צו דעם, און ער זאגט יענעם מוסר, נישט נאר אז עס העלפט נישט נאר עס מאכט נאך אסאך

אן אנגענעם לעבן

מז

ערגער, און דער הייליגער רבי געט דאס צו פארשטיין מיט א משל צו א פלי וואס עס איז פול מיט טינורף, ווילאנג עס ליגט אזוי און קיינער רירט דאס נישט, שפירט מען נישט דעם שלעכטן גערוף, אבער אז מען נעמט א שטעקן און מען הייבט דאס אן צו מישן, קומט ארויס דערפון אזא שלעכטע גערוף אז מען קען נישט שטיין דארט.

די זעלבע זאך אז מען זאגט יענעם מוסר, איז מען מעורר זיינע שלעכטע מעשים, און עס הייבט אן ארויסצוקומען א שלעכטע גערוף, וואס דורכדעם האט ער 'חלישות הדעת', ממילא האסטו אים נאך מער אראפ געווארפן און אפגעריסן זיין נשמה פונעם אייבערשטן.

ווער קען יא זאגן מוסר? ווער עס קען זאגן מוסר אזוי ווי משה רבנו! וואס מיר געפונען (שבת פח ע"ב), אז ווען די אידן האבן געזינדיגט מיט די עגל, און משה רבנו איז צוריק אראפ געקומען פון הימל זיי ברענגן די תורה, און ער האט געזעהן וואס זיי האבן נעבעך אנגעמאכט, האט

אן אנגענעם לעבן

ער זיי די ערשטע זאך געזאגט: עדיין חביבותא גבן! דער אייבערשטער האט אונז נאך אלץ ליב, אפילו מיר האבן געמאכט דעם חטא העגל. און ווי נאר די אידן האבן געהערט אז דער אייבערשטער איז מיט זיי און ער האט זיי ליב, האבן זיי תשובה געטוהן מאהבה.

קומט אויס אז דער עיקר עצה ווי אזוי מוכיח צו זיין א מענטש וואס פירט זיך נישט אזוי ווי מען דארף, איז צו גיסן וואסער, און אלע גוטע שמעקעדיגע בשמים, אזוי ווי די הלכה איז (שילחן ערוך, אורח חיים סימן עז, סעיף א. ועיין במשנה ברוך סעיף קטן ב), ווען איינער וויל ליינען קריאת שמע, און א קינד האט דארט פונקט נאס געמאכט, זאל ער גיסן דערויף אזויפיל וואסער ביז עס ווערט שוין אינגאנצן בטל, און עס איז מער נישטא קיין שום ריח, דאס האט דער הייליגער רבי געשריגן (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן עח): געוואלד זייט אייך נישט מייאש; א מענטש טאר זיך נישט מייאש זיין אויף קיין שום פאל אין דער וועלט, און אודאי נישט יענעם מייאש זיין חס ושלום.

י.ד.

אזוי ווי מיר שטייען יעצט פאר דעם הייליגן יום טוב פסח, ווען אלע אידן וועלן פראווענען דעם 'סדר נאכט', וואס אלעס וואס מיר טוען ביים סדר איז נאר פאר 'חינוך', אריין צו לייגן אמונה אין אונז און אין די קינדער, אז אפילו מען איז אין גלות מצרים, וועט דער אייבערשטער אונז אויסלייזן, דערפאר דארף מען אריינלייגן גרויסע כוחות אין די חינוך פון די קינדער, און זיער אכטונג געבן אויף זיי, ווייל ליידער זעהט מען נעבעך ווי עס גייען ארויס אינגלעך מיט מיידלעך לתרבות רעה.

אזוי ווי מען קען יעצט זעהן אין די בין הזמנים טעג¹¹, ווען די בחורים דרייען זיך ארום א חודש צייט און קיינעם

---

¹¹ באַמט איז נישט דא אזא זאך ווי 'בין הזמנים', נאר איינמאל איז דא 'בין הזמנים' 'צווישן שטארבן און באַרדיגן', ווייל א איד דארף שטענדיג לערנען די הייליגע תורה אפילו אין דעם טאג וואס ער גייט אַנוועק פון דער וועלט (שבת דף פג ע"ב). יעדן טאג דארף מען לערנען אביסל חומש, משניות, גמרא.

אן אנגענעם לעבן

אינטערסירט נישט וואו זיי גייען און וואס זיי טוען, די זעלבע זאך איז מיט די מיידלעך, זיי זאגן אז זיי גייען צו די פּרענדס, אָבער צו ווייסטו דען וואו דיין קינד גייט? ליידער זענען עלטערן אביסל לייכטזיניג און פארענטפערן זיך מיט אלע מיני תירוצים, אז מען איז פאריאגט וכדומה, אָבער אפילו מען איז גערעכט, ביז דערווייל גייען אָבער די קינדער נעבעך ארויס לתרבות רעה, אזוי ווי עס זענען ליידער דא בחורים מיט שיינע פיאות וואס לייגן נישט קיין תפלין, אָדער רייכערן שבת שטילערהייט רחמנא לצלן, דערפאר דארף מען אריינלייגן אלע כוחות און טוהן אלע פעולות צו ראטעווען דאס יונגווארג, זיך אָפּגעבן מיט זיי, און זיי באשעפטיגן אין די ליידיגע צייטן.¹²

---

¹² בפרט אין ארץ ישראל וואו עס איז אויפגעשטאנען די מלכות הרשעה ימח שמהם וזכרם, וואס זענען בכלל נישט קיין אידן, נאר פשוט ערב רב, אזוי ווי עס שטייט (והר בראשית דף כה ע"א): פאר משית וועט קומען וועלן געוועלטיגן די ערב רב, וואס זיי זענען צאמגעמישט פון פינעף אומות, און איינס פון די פינעף איז 'עמלק'; אזוי ווי מען זעהט בחוש אז די רשעים גייען זיך אום מיט אידן מיט א מורא'דיגע רציחה, און

זיי זוכן צו פארמאכן אלע ערליכע תלמוד תורה'ס און מיידל שולעס, [אפילו פון די געלט וואס די רשעים רייסן ארויס פון יעדן מענטש מיט די תירוץ צו העלפן דעם ציבור און מוסדות, באקומט מען אויף כמעט גארנישט צוריק], אלעס איז נאר פאר איין ציל, מטמא צו זיין און אפפירן דאס גאנצע יונגווארג פון אידישן וועג.

ברוך השם ביי אונז אין שטאט "יבנאל עיר ברסלב" קוק איך גישט אויף גארנישט, אויף געלט, פבוד וכו', נאר צו ראטעווען דאס יונגווארג, הלואי וואלט מען אין אלע קהלות זיך נאר געזארגט און געפארעט פאר אידישע קינדער! איין צייט האב איך חתונה געמאכט אלע קינדער יונגער הייט, וואס דאס איז די איינציגסטע אמת'ע עצה אז מען וויל ראטעווען די יוגנט, און גישט זאגן: עס פאסט מיר גישט! ער איז נאך צו יונג! ווייל אזוי ווייסט גישט דאס קינד וואס הייסט שלעכטס, ער האט פת בסלוי, און ער איז שוין פארנומען מיט פרנסה, אבער איך האב צוליב דעם כמעט באקומען זעכצן (16) יאר תפיסה, דא אין 'נוא יארק' איז דער געזעץ אז ביי די זעכצן יאר קען מען שוין חתונה האבן ברוך השם, אין 'טעקסעס' קען מען שוין אפילו ביי 14 יאר, אבער דארטן ביי די 'רשעים ארויס' איז שוין היינט די געזעץ אז מען דארף ווארטן ביז אכצן יאר... און ביי די 18 יאר דארף מען שוין גיין אין מיליטער פאר דריי יאר, און ווי אזוי די מיליטער זעהט אויס דארף מען דאך גישט זאגן... בכלל דארפן זיי דען האבן די בחורים אין מיליטער? זיי האבן גענוג געזונטע רוסען, עטנאפישע, און שווארצע וכו', נאר זיי ווילן איין זאך: אויסרייסן די 'אמתה', און מטמא זיין יונגן מיט מוידן מיט אלע מיני שמוץ פון פגם הברית רחמנא לצלן, אזוי אז ביי די איין און צוואנציג יאר ווען מען איז שוין אינגאנצן קאליע, האט מען שוין רעכט חתונה צו האבן. וועגן דעם איז די גרעסטע זכיה צו האבן א חלק אין דעם צו ראטעווען אידישע קינדער.

און שולדיג זענען די אלע פאלטשע רע-בנים וואס זיי זענען גורם אלע צרות פאר אידן, אזוי ווי חז"ל זאגן (שבת דף קלט ע"א): אויב מען זעהט אז עס קומען גרויסע צרות אויף אידישע קינדער זאל מען גיין נאכדוכן ביי די רבנים און דינים, ווייל אלע

אן אנגענעם לעבן

טו.

בײ די הגדה זאגט מען: **כָּל דְּכַפִּין יִתִּי וַיְכֹוֹל** – יעדער וואס איז הונגעריג זאל קומען עסן; איז דאך שווער א קשא, פסח ביינאכט ווען דו זיצט אינדערהיים מיט דיין ווייב און קינדער און אייניקלעך, און די טיר איז פארמאכט, רופסטו דאס אויס? ער וואלט דאס געדארפט

שטראפן קומט נאר צוליב זיי. און אזוי אויף שטייט אין זוהר הקדוש (פרשת נשא דף כה ע"ב): די ערב רב זענען רייך און באדן זיך אין געלט, און עס פעלט זיי גארנישט, זיי זענען גילגים און נעמען שוחד, און זיי זענען די רבנים און אנפירערס פונעם פאלק, און די ערליכע אידן ווערן אונטערדריקט פון זיי, און האבן נישט קיין געלט, און לעבן אין גרויס ארעמקייט און ענגשאפט.

אבער אז איינער זאגט דעם אמת רעדט מען אויף אים 'כל דבר אסור', מען רודפט אים און מען מסרט אים, אזוי ווי מיר געפונען ביי רבי שמעון בן יוחאי (שבת לג ע"ב), וואס ער האט נישט מורא געהאט, און ער האט ארויסגעזאגט אפען ווער די רומאים זענען: אלע שיינע גאסן מאכן זיי נאר פאר די זונות, מען זאל קענען טהן עבירות רחמנא ל'עלן, און די בריקן מאכן זיי נאר צו קענען נעמען געלט פון מענטשן, זיי טוען דאס בכלל נישט צו העלפן אידן. האט מען אים דערפאר געוואלט הרגענען, און ער האט געמוזט אנטלויפן און זיך באהאלטן אין די הייל.

אויסקלאפן נאכן דאווענען אין בית המדרש, אז די אַרעמעלייט זאלן דאס הערן!

נאר עס ווערט גע'פּפּסק'נט אין שולחן ערוך (אורח חיים סימן תכ"ט סעיף א בהגה): פון דרייסיג טעג פאר פסח דארף מען זיך שוין זארגן אז די אַרעמעלייט זאלן האבן אויף געלט פאר מצות אויף פסח [מעות חטים]. ממילא אז מען איז דאס מקיים און מען זארגט זיך אז די אַרעמעלייט זאלן טאקע האבן גענוג אויף פסח, קען מען דאס שוין זאגן מיט א פולן מויל, מיט אן אמת, ווייל ער האט דאס מקיים געווען.

חז"ל זאגן (בבא בתרא דף י ע"א): די אידן וועלן נישט אויסקעלייזט ווערן פון דעם ביטערן גלות, נאר אין זכות פון צדקה; און ברוך השם, מען זעהט די חסד וואס אידן טוען יעצט פאר פסח, דער באשעפער האט זיך נישט וואס צו שעמען מיט כלל ישראל, ווייל עס איז נישט דא קיין שום אומה ולשון וואס קען זיך פארגלייכן צום אידישן פאלק.

אן אנגענעם לעבן

דער אייבערשטער זאל העלפן אז מען זאל שוין זוכה
 זיין ארויסצוגיין פון דעם ביטערן גלות, און דער עיקר אז
 מען זאל קודם אליינס ווערן אויסגעלייזט פונעם
 אייגענעם גלות פון צרות און דמיונות, און אזוי אויף זאל
 גאנץ כּלל ישראל ארויס גיין פון דעם לאנגן גלות, און
 מען זאל דערלעבען שוין צו זעהן די גאולה.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד
קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זוקללה"ה
נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

איר קענט באקומען דעם שטארק

איפגעכאפטע ווענסליכע

קרן הרסלב for

פרייליכע נייעס!

www.kerenhadfusa.org

איבער וואג
ביי אייער
טיר

פאר 2015
\$3.99

צו סובסקרייבן רופט יעצט אריין
אדער שיקט א טעקסט צו:

718.387.2691

SUBSCRIBE@KERENHADFUSA.ORG

תוכנידג און
ציענדיג

וואס איר וועט נישט
טרעפן אין ערגעץ

אדובה איבערצייגט
איך אליין